

ρεμου ει τῶν ημετέρων μερῶν ἐναντιούμενος ἀνο εις πέναν λυτρας χρησιου ε' στέργοντα το παρὸν στερεόν ...».

4α

1387. Νοταριακή πράξη παραχώρησης γαιών. Αθήνα, Ναύπλιο.
 Julian Chrysostomides, *Monumenta Peloponnesiaca: Documents for the History of the Peloponnese in the 14th and 15th centuries*, Athens 1995, σ. 558-559, αρ. 294.

5

1391. Νοταριακή πράξη απελευθέρωσης παροίκου. Κέρκυρα.
 Ἄ. Τσελίκας, «Ν. Σπαρμιώτη, νομικοῦ Κορυφῶν, “Ἐγγραφον ἐλευθερίας” (1391)», *Δελτίον τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας* 2 (1986), σ. 182-183.

6

- 1392-1458. Νοταριακές πράξεις. Κέρκυρα.
 Σ. Ασωνίτης, «Τρία κερκυραϊκά νοταριακά έγγραφα των ετών 1398-1458», *Εῶα καὶ Ἑσπέρια* 1 (1993), σ. 17-27, αρ. 1-3.

ΣΥΜΒΑΣΗ «ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ»

1398, 16 Ιανουαρίου

«... Ἡμῆς νομικός Ἰωάννης ὁ Γούναρης, ρῥυγικῇ προστάξει νομικός τῆς προηρῶμένης πόλεως καὶ νήσου τῶν Κορυφῶν, Δημητριος ὁ Σωσήπατρος, Νικόλαος ὁ Σκούλης, Ἀγγελλος δέ Μπιραμπέλω καὶ Γεώργιος ὁ Σκούλης τοῦ Γούλιου, μάρτυρες ἢ ἀπὸ τῆς ἡριμένης πόλεως καὶ νήσου τῶν Κορυφῶν, γραματισμένη καὶ ἀγραματίσθη, πρὸς τοῦτο ἡδίκως κληθεντες καὶ ἀξιοθέντες διὰ τῆς περιλύψεως τοῦ παρόντος νομικάτου ἐγγράφου μαρτυροῦμεν, δῖλωπιῶμεν καὶ ὑπογράφομεν ... ὅτι ὁ ριθὴς κυρ Ἰωάννης ὁ Καβάσηλας ἔδωσεν πρὸς τοὺς ριθέντας Γεώργιον καὶ εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ Σταματοῦ ἀπὸ τὰ πράγματα ὅλλα, ὅπια ἴσαν τοῦ ποτέ Θεοδώρου τοῦ Φεδρίκου ἢ παρίκου τῆς κυρίας Ἐμορφίας δέ Ἀλταβύλλα, σύνβιου τοῦ ριθέντος κυρ Ἰωάννου τοῦ Καβάσηλα, τὰ κάτωθεν γεγραμένα πράγματα, ἀπὸ ὅλλα μέρος ἤμησον, εἰς τιούτη συμφωνίαν καὶ τρόπον, ὅτι ἡ ριθέντες. Γεώργιος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Σταματοῦ νὰ ἦναι εἰσκέπην τοῦ ριθέντος Καβάσηλλα καὶ τῆς συνβίου αὐτοῦ κυρίας Ἐμορφίας καὶ κληρονόμοις καὶ διαδόχοις αὐτῶν καὶ νὰ δῇδουν αὐτοὶ ἢ ριθέντες καὶ κληρονόμοι καὶ διάδοχοι αὐτῶν τό κατέτος ὀρνήθια δῖο καὶ δουκάτα τρία, τοῦ καθέν δουκάτου τορνέσια δέκα ὡς μισθοῦντας ... καὶ νὰ δουλεύουν ὡς ἤθελε δουλέβουν ἢ δεκαρχῖτες χορίου τῶν Κριτικῶν, καὶ ἂν ἤθελεν ἔρθῃ ὁ κερὸς ὅτι νὰ τοῖς ἤθελε ... κανένας αὐθέντης καὶ ἤθελεν τις κερδήσει τὰ πράγματα ὅπια θέλλομεν παραλάβῃ τοῦ ριθέντος ποτέ Φεδρίκου, ὅλλα νὰ μένουν εἰς τὸν ριθέντα κυρ Ἰωάννη τὸν Καβάσηλλα διὰ μέρος τῆς συνβίου αὐτοῦ καὶ

κληρονόμοις καὶ διαδόχοις αὐτῶν ... Καὶ ἵνα κατὰ τοῦ παρόντος ἐγγράφου μὴ πῶσιν ἢ ἐλθοῦσιν οὐδέποτε τὸν μέλλοντα κερῶν κατεναντίας αὐτῶ, ὑπεσχέθησαν διὰ μέρος αὐτῶν καὶ τῶν κληρονόμων αὐτῶν εἰς πῦνῃ καὶ ὑποπῖνῃς ἡπέρπυρων πεντήκοντα, τὴν μὲν ἡμῖν ἐκ ταύτης τῆς πῖνῃς ζημηοῦσθω ὁ μὴ στέργων πρὸς τὸ μέρος τὸ στέργοντι τὴν δὲ ἑτέραν ἡμῖν εἰς τὴν δουκικὴν καὶ αὐθεντικὴν ἡμῶν κόρτην. Καὶ τῆς πῖνῃς ταύτης πληρουμένης ἢ καὶ ἀπληρότου ἢ χαριτομένης ἀφεθίσης, τὸ παρὸν ἐγγράφον μενέτω ἐν τι αὐτοῦ εἰσχύϊ στερεῶν καὶ ἀπαρασάλευτον. Ἐπὶ τούτης καὶ σωματικῶς ὄρκον ἐπίησαν εἰς τὰ ἅγια τοῦ Θεοῦ εὐαγγέλια ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἀλλήν κυρ Ἰωάννου τοῦ Καβάσιλλα, εἰς χορίον τοῦ Παλεοχορίου νήσου Κορυφῶν, τοῦ ἔχην, κρατῆν καὶ στέργην τὸ παρὸν νομικῶτον ἐγγράφον στερεῶν, ἀλλιθές καὶ ἀπαρασάλευτον. Ἔτσι δὲ ὁ προηριμένος κυρ Ἰωάννης ὁ Καβάσιλλας, Γεώργιος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Σταματοῦ ἀπετάγισαν παραγραφὰς φόβου, δόλου καὶ δηναστίας, λύμπελλον καὶ περικούλλον καὶ παντίαν ἑτέραν δίκην τὴν βοηθοῦσαν αὐτῶν, καὶ τὸν νόμον τὸν λέγοντα ὅτι γίνετῃ ἀπόταξης μὴ χριζέτω. Ἔτι καὶ πᾶσας τὰς ἐξόδους ἅσπερ ἐμελεν πῆσῃ ὁ στέργων πρὸς τὸ μέρος τὸ μὴ στέργοντι ἐν κόρτη ἢ ἐξοθεν κόρτης δίκῃ ἐγκαλεσμῶ καὶ αὐτὸ ζημιοθήσεται ἥσα χορῆς λόγου καὶ προφάσεως ...».

6α

1395-1496. Νοταριακά ἐγγράφα. Μεθώνη, Ναύπακτος, Πάτρα.

E. Gerland, *Neue Quellen zur Geschichte des lateinischen Erzbistums Patras*, Leipzig 1903, σ. 181-184 αρ. 6.5-6.6, σ. 194-197 αρ. 6.10-6.11, σ. 217-218 αρ. 6.18, σ. 235-241 αρ. 6.27-6.28.

ΔΩΡΕΑ ΕΝ ΖΩῃ

1397, 5 Μαΐου

«Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀμήν.
Κωνσταντῖνος ἱερεὺς ὁ Τοῦρας ἀμπέλιον ἔχων εἰς τὸν Λόγκον φράγγον εἰς τόπον τῆς κούρτης διὰ δεκατίαν καὶ μόνην· ὁποῖον ἀμπέλιον καὶ πᾶν, εἴτι δίκαιον ἔχω ἐν αὐτῶ, μὴ ἔκ τινος βίας ἢ ἀνάγκης, ἀλλ' ἐξ οἰκείου μου καλοῦ καὶ εὐδιαθέτου θελήματός τε καὶ προαιρέσεως ἐπιδίδωμι χάριν ψυχικῆς μου σωτηρίας καὶ μνημοσύνης μου πρὸς Νικόλαον τὸν υἱὸν Ἰωάννου τοῦ Ἀλληλούια, ἅτε δὴ γράμματα μνύμενος καὶ ἐν προσδοκίᾳ ἱερωσύνης караδοκούμενος. ἐπιδίδωμι δὲ εἰς κληρονομίαν αὐτοῦ διηνεκῇ καὶ ἀναφαίρετον, ἵν' ἀπεντεῦθεν ἔχει καὶ οἰκοδεσποτεῖ καὶ νέμεται ὡς οἰκεῖον κτῆμα καὶ ἰδιαίτατον, καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ πᾶσαν καὶ παντοίαν εἰσφορὰν καὶ ἐπικαρπίαν ἀπολαμβάνειν ὡς ἴδιος καὶ γνήσιος οἰκοκύριος, ἔτι δὲ ἐπ' ἀδείας καὶ ἐλευθερίας ἔχειν, κατέχειν, πωλεῖν, χαρίζειν, προικοδοτεῖν, εἰς θεῖους καὶ ἱεροὺς ναοὺς ἀφιερεῖν, ὑπὲρ ψυχικῆς σωτηρίας διδόναι καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ποιεῖν ἐπ' αὐτῶ, εἴτι ἄρα καὶ βούλεται, καθὼς οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ νόμοι διαγορεύουσι τοῖς δεσπόταις ποιεῖν ἐν τοῖς αὐτῶν κτήμασί τε καὶ πράγμασι μὴ παρὰ τινος τὸ σύνολον κωλυόμενος ἢ τὸ τυχὸν ἐμποδιζόμενος. εἰ δὲ ποτε καιροῖς ἢ χρόνοις μετὰμελος ἐγενόμην ἐγὼ ἢ τις ἄλλος ἀντὶ ἐμοῦ ἢ τῶν ἐξ ἐμοῦ καὶ ἡβουλήθημεν ἐνοχλῆσαι ἢ ἀνακράξαι τὸν εἰρημένον Νικόλαον ἢ τοὺς κληρονομοδιαδόχους αὐτοῦ ἔνεκεν τοῦ τοιοῦδε ἀμπελίου εἰς τὸ ἐξῶσαι αὐτοὺς, οὐ μόνον ἵνα μὴ εἰσηκουώμεθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ παντὸς συλλόγου καὶ

